

NIEUWSBRIEF

Nummer 7 – September-Oktober 2011

Editoriaal

Palestina wordt steeds meer geïsoleerd

Een nieuw gegeven in de strijd van het Palestijnse volk

Palestina wordt steeds meer en meer geïsoleerd. De Gazastrook is sinds 1993 afgesloten met prikkeldraad onder stroom en sinds 2007 is er een volledige blokkade. In 2002 begon Israël op de Westelijke Jordaanoever met de bouw van de Apartheidsmuur. Met de Oslo-akkoorden werden de bezette gebieden opgedeeld in zones A, B en C en werden er checkpoints, apartheidswegen en afsluitingen gebouwd. Door dit alles worden Palestijnen van Palestijnen afgesloten, waardoor het dagelijkse leven enorm bemoeilijkt wordt. Door de Muur en de checkpoints moeten mensen kilometers omrijden om tot hun werk of school te geraken. De vervoerskosten stijgen, terwijl hun inkomen elke dag daalt. Een vergunning bekomen om in Israël te gaan werken wordt steeds moeilijker, terwijl er steeds minder werk is in de bezette Palestijnse gebieden. Immers, Israël blijft Palestijnse gronden in versneld tempo stelen. Hierdoor blijft er steeds minder grond over voor de landbouw en zelfs voor de woongebieden voor de groeiende jeugdige bevolking.

De repressies, de verarming en de isolering van de Palestijnse bevolking nemen toe.

Hulpkreten worden bijna dagelijks de wereld ingestuurd. Maar **politici en de VN-lidstaten doen niets om het internationaal Recht te doen uitvoeren**, wat eigenlijk behoort tot hun verplichtingen. In de loop der tijden werden mooie, veel belovende verklaringen afgelegd. Maar deze beantwoordden niet aan de dagelijkse politieke realiteit. Integendeel de EU versterkt de banden met Israël op economisch, politiek, cultureel, wetenschappelijk en militair gebied. Ondanks het negeren van de VN-resoluties, de massale diefstal en de jarenlange mensenrechtenschendingen blijft Europa Israël beschouwen als een normaal en democratisch land. De EU-lidstaten doen niets om deze grootschalige misdaden te doen stoppen.

Burgers kunnen dit niet langer aanzien en nemen zelf hun verantwoordelijkheid op. In actieve geweldloosheid worden initiatieven genomen om al dit onrecht aan de kaak te stellen en te doen stoppen.

Een **internationale humanitaire vloot zou naar Gaza** varen om de blokkade tegen de Gazastrook aan te klagen en te doorbreken. In de duisternis van de nacht saboteren

duikers drie boten, die daardoor niet kunnen uitvaren. Israël en de EU zetten Griekenland onder druk om de vloot niet te laten uitvaren.

Ook de Westelijke Jordaanoever wordt meer en meer afgesloten van de wereld. Israël duldt ook hier geen pottenkijkers. Als ongeveer **500 internationale activisten naar Palestina** willen reizen via Tel Aviv om ook deze afsluitingen en dit onrecht aan te klagen, verhinderen Europese vliegtuigmaatschappijen, op aandringen van Israël, dat tientallen activisten vertrekken. Zij die toch Tel Aviv bereiken worden of het land uitgezet of vliegen achter slot in twee gevangenissen.

De EU regeringen ondernemen niets om dit aan te klagen. Integendeel, ze nemen gewoon de uitleg van de bezetter over. Media verhalen wel het gebeuren, maar de achtergrond, het waarom van de actie wordt niet uitgelegd.

Er is aldus een nieuw gegeven in de Palestijnse strijd. In plaats van Israël met die afschuwelijke politiek te doen stoppen, nemen de EU-landen wel maatregelen om geweldloze activisten tegen te houden!

Dit nieuwe gegeven wordt een extra belasting en uitdaging voor de organisaties die zich voor de legitieme rechten van het Palestijnse volk inzetten.

De **zionistische lobbygroepen** blijken in de westerse landen steeds meer macht en invloed te krijgen, waardoor zij de internationale politiek inzake het Israëlijsch-Palestijns conflict meer en meer beheersen. Zij willen een zuiver joodse staat in Palestina. Ze willen al het land, zonder de Palestijnen.

De **zionistische ideologie** is een bijzonder gevaarlijke ideologie, die misdaden tegen de menselijkheid uitvoert met de medeplichtigheid van het Westen. Deze ideologie heeft niets gemeen met het vreedzame geloof van miljoenen joden. De Palestijnen werden zwaar getroffen door de opeenvolgende Israëlijsche veroveringen en bezettingen. Hun land werd gestolen, zij werden uit hun huizen gezet en van hun eigendommen verjaagd. De etnische zuivering en het lijden van het Palestijnse volk gaat nog elke dag verder met de goedkeuring van westerse politici. De zionisten erkennen niet eens het recht van de Palestijnen om als burger met gelijke rechten te leven in eigen land. En elk jaar wordt dit erger.

Iedereen die tegen deze ideologie zijn mond durft te openen, wordt meteen de mond gesnoerd. **Geweldloze activisten worden beschuldigd van antisemitisme, extremisme en zelfs terrorisme.**

Burgers zijn verontwaardigd dat onze politici dit zomaar aanvaarden en ook die weg inslaan. Dit tijdperk blijkt een zwarte bladzijde in de geschiedenis te worden, ja zelfs een schandvlek voor de westerse "beschaafde" landen. Ook al zullen politici verhinderen dat zij zelf voor het internationaal gerechtshof van Den Haag worden gedaagd, zal hun medeplichtigheid in de geschiedenisboeken beschreven worden als een verafschuwde misdaad in één van de grote tragedies die door mensen veroorzaakt werden.

Ondanks het groeiend onrecht zal de dag van gerechtigheid komen. **De activisten in het Westen zullen het verder moeten gaan opnemen tegen hun regeringen, die Israël de hand boven het hoofd houden.**

Democratie, mensenrechten en internationaal recht zijn er niet om in de prullenmand te gooien. Westerse burgers dragen dit gemeengoed hoog in het vaandel en willen dat de westerse politici dit ook met hand en tand verdedigen.

Het grote discours op tv en radio gaat nu over de mensenrechten, over democratie, over de wil van het volk in Libië, over een humanitaire ramp, maar dergelijke reactie

blijft totaal uit als het over Israël gaat! Denken onze politici en journalisten echt dat de gewone mensen die 'taal' ook nog ernstig nemen of dat ze nog geloofwaardig overkomen ?

Het redactieteam

Brussel, 23 augustus 2011

Standpunt Palestina Solidariteit m.b.t. stemming in de VN over lidmaatschap van Palestijnse staat

“Een Palestijnse staat alleen volstaat niet”

Sinds enige tijd wordt zowel in de politieke wereld als in de media in toenemende mate gesproken over de aanvaarding van een onafhankelijke Palestijnse staat als VN-lid en meer concreet over een eventuele stemming hieromtrent in september 2011.

Als organisatie die sedert jaren opkomt voor de legitieme rechten van het Palestijnse volk is het evident dat ook Palestina Solidariteit haar stem laat horen in deze discussie.

Uiteraard is Palestina Solidariteit verheugd dat voor het eerst in jaren eindelijk het besef lijkt te groeien dat ook het Palestijnse volk in deze discussie zijn rechten heeft en dat er gesproken wordt over een oplossing voor het Israëlijsch-Palestijns conflict.

Met verbazing echter stelt Palestina Solidariteit vast dat deze hele discussie in toenemende mate herleid wordt tot een discussie over het beëindigen van de bezetting van de in 1967 bezette Palestijnse gebieden. Dat het conflict niet begon in 1967 en dat het conflict om heel wat meer draait dan het beëindigen van de bezetting van deze in 1967 veroverde Palestijnse gebieden lijkt gewoonweg te worden vergeten. Essentiële zaken als het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen, de rechten en het statuut van de Palestijnen in Israël,... het lijkt in deze hele discussie nauwelijks nog aan bod te komen. Het gaat nochtans niet over een bescheiden bevolkingsgroep: meer dan één miljoen Palestijnen leeft in de staat Israël. Meer dan 50% van het Palestijnse volk, zijnde meer dan 5 miljoen mensen, leeft als vluchteling buiten de grenzen van het historische Palestina! Over de Palestijnse vluchtelingen binnen de grenzen van historisch Palestina (bv. deze in de overbevolkte Gazastrook) spreken we dan nog niet.

Kunnen we werkelijk spreken van een oplossing voor het Israëlijsch-Palestijnse conflict als in de discussie hieromtrent de rechten van meer dan 50% van het Palestijnse volk hooguit terloops aan bod komen? Palestina Solidariteit meent alvast van niet en hoopt met deze stelling de steun te krijgen van velen die het woord rechtvaardigheid hoog in het vaandel dragen.

Aanvaarding van het VN lidmaatschap van de staat van het Palestijnse volk dient te kaderen in de bescherming van het onvervreembare recht op zelfbeschikking in het historische land Palestina. Los van het feit of de politieke wereld kiest voor één- of tweestaten als oplossing voor het Israëlijsch-Palestijns conflict wijst Palestina Solidariteit erop dat enkel van een rechtvaardige en duurzame oplossing sprake kan zijn als deze oplossing werkelijk respect toont voor alle principes van het Internationaal Recht inbegrepen de bestaande VN-resoluties.

Daarom dienen bij de aanvaarding van de Palestijnse staat als lid van de VN volgende voorwaarden vervuld te worden:

1. Zowel de toekomstige Palestijnse staat als de staat Israël garanderen gelijke rechten voor alle inwoners zonder onderscheid van ras of geloofsovertuiging.
2. Overeenkomstig VN-resolutie 194, welke Israël bereid was uit te voeren toen het aanvaard werd door de VN in 1949, hebben alle Palestijnse vluchtelingen recht op terugkeer naar hun oorspronkelijke woonplaatsen en een rechtvaardige compensatie.
3. De aanvaarding van een Palestijnse staat als lid van de VN moet gevolgd worden door de volwaardige uitvoering van alle VN-resoluties met betrekking tot het Israëlisch-Palestijns conflict.
4. Net als alle soevereine staten dient de Palestijnse staat volledige soevereiniteit te hebben over het geheel van zijn territorium (grondgebied, grenzen, luchtruim, water en ondergrond) en onderdanen, inbegrepen de volledige en exclusieve bevoegdheid over de eigen defensie.
5. Het territorium van deze toekomstige staat dient vrij te zijn van elke vorm van militaire bezetting en koloniale nederzettingen.
6. De Palestijnse staat dient ook de bevoegdheid te hebben om de rechten te verdedigen van de Palestijnen buiten de grenzen van deze staat, in Israël, in de Arabische buurlanden en in de rest van de Palestijnse diaspora.
7. Teneinde ook 'in de geesten' verzoening mogelijk te maken dient de staat Israël excuses aan te bieden voor alle leed dat veroorzaakt is door vele tientallen jaren van bezetting, kolonisatie en etnische zuivering. Deze excuses dienen eventueel gevolgd te worden door een waarheidscommissie.

Alleen wanneer aan al de bovenstaande voorwaarden voldaan wordt, meent Palestina Solidariteit dat alle elementen voor een rechtvaardige en duurzame vrede aanwezig zijn. Ook VN-lidstaten, zoals Israël, dienen de VN-resoluties uit te voeren en zich aan het internationaal recht te houden. Is dit niet het geval moeten sancties worden opgelegd.

Wij hopen, zeker in de aanloop naar de stemming in de vergadering van de Verenigde Naties, dat alle personen (zowel in de politieke wereld, media als daarbuiten) die de

woorden 'rechtvaardige en duurzame vrede' een warm hart toedragen, bovenstaande eisen met volle overtuiging en kracht samen met ons zullen verdedigen.

Palestina Solidariteit vzw vraagt dat België, als VN-lid, deze stellingname mede zal verdedigen, niet alleen bij de stemming over het lidmaatschap van de staat 'Palestina' in september 2011 maar ook erna, zodat deze stemming meer is dan louter een symbolische en vrijblijvende daad.

Actuele notities

Netanyahu blij met uitschakelen van de daders van de aanslag bij Eilat

Na aanslagen gepleegd dichtbij de Israëlische badstad in het zuiden van Israël aan de Rode Zee (Golf van Akaba) waarbij 8 Israëli's omkwamen, heeft het Israëlische leger

Gaza beschoten en gebombardeerd. De Israëlische premier Netanyahu kondigde met enige fierheid aan dat Israël alle daders van de aanslagen had vermoord: een kind van 2 jaar, een adolescent, 5 Egyptische politieagenten en nog 8 andere Palestijnse "terroristen" ! Volgens de Israëlische commentator Raviv Drucker (Le Soir, 23,8,2011) is de Israëlische regering geen "vergeldingsoorlog" tegen Gaza begonnen omdat anders de Israëlische diplomatieke campagne tegen de aanvaarding van Palestina als nieuw VN-lid weinig kans zou maken, ook bij Amerika die zijn veto zal gebruiken.

Op 27 april werd bekend dat er 3 Egyptenaren bij de aanslag betrokken waren, deze kwamen toen om. Een ervan zat ten tijde van Mubarak in de gevangenis. Maar toch bombardeert Israël de Gazastreek, nog voor de daders bekend zijn. En ook dat wordt getolereerd door de westerse landen. Indien er eens een joodse stad zou gebombardeerd worden, hoe zouden onze politici dan reageren?

Nieuwe tramlijn Jeruzalem dwars door Palestijns bezet gebied

Op 19 augustus jl. is een nieuwe Israëlische tramlijn (Jerusalem Light Railway) van start gegaan. De tram vertrekt vanuit de Mount Herzl (West-Jeruzalem) dwars door het geannexeerde Oost-Jeruzalem en Palestijns bezet gebied tot de joodse kolonie Pisgat Ze'ev.

Deze tram werd gebouwd door de Franse maatschappij Alstom en de uitbating gebeurt door de Franse firma Veolia Transport. Deze tramlijn versterkt de band tussen West-Jeruzalem, Oost-Jeruzalem en de joodse kolonies. Israël beschouwt immers Jeruzalem als eeuwige en onverdeelde hoofdstad. De Palestijnen waren tegen de plannen van Alstom en Veolia tevergeefs bij de Franse rechtbank van Nanterre (Parijs) in beroep gegaan. Veiligheidshalve had Frankrijk zijn ambassadepersoneel in Israël verbod gegeven om de inhuldiging van de tramlijn bij te wonen.

Brigitte Herremans van Broederlijk Delen vindt dat Israël zijn verplichtingen als bezettende macht schendt omdat de tram door Palestijns bezet gebied rijdt. Bovendien werd daarbij Palestijns privé-land geconfisqueerd. "Ook in de toekomst voor de aanleg van parkeerplaatsen, zal nog land in beslag genomen worden" (De Morgen, 19.8.2011). Veel Palestijnen zullen trouwens deze tram niet gebruiken omdat een gebruiker meer dan 1€ per rit moet betalen, wat heel wat duurder is dan de minibussen die ze vandaag gebruiken.

Woningtekort: Israël bouwt huizen voor joden in Palestijns bezette gebieden

Naar aanleiding van de straatprotesten in Tel Aviv, Jeruzalem, Beersheba en andere Israëlische steden in Israël tegen de stijging van de levensduurte en het woningtekort kondigde de eerste minister Netanyahu een aantal maatregelen aan. Zo wil hij de verkoop van staatsgronden vergemakkelijken. De Israël Land Administration (ILA) controleert 93% van het Israëlisch grondgebied (meestal grond van Palestijnen, al dan niet "afwezigen" of vluchtelingen).

Israël misbruikt ook de huizen crisis om woningen te bouwen in de Joodse kolonies op de bezette Palestijnse Westelijke Jordanoever (met inbegrip van Oost-Jeruzalem). In april 2011 had Israël al de bouw aangekondigd van 942 woningen in Gilo (Oost-Jeruzalem) en

900 in Har Homa (op een heuvel van de Westelijke Jordanoever tussen Jeruzalem en Bethlehem). Begin augustus gaf het Israëlische ministerie van Binnenlandse Zaken definitief groen licht voor de bouw van 1600 woningen in de kolonistenwijk Ramat Shlomo in Oost-Jeruzalem (Het belang van Limburg, 12.8.2011) en het Israëlische ministerie van Defensie ging akkoord met de bouw van 227 huizen in de joodse kolonie Ariel op de Westelijke Jordanoever (De Morgen, 17,8,2011). Ook in augustus werd toestemming gegeven voor de bouw van 2000 bijkomende woningen in de joodse kolonie Givat Hamatos (naast Gilo) en nog eens 625 woningen in de joodse kolonie Pisgat Ze'ev, beiden in Oost-Jeruzalem (La Libre Belgique, 13.8.2011)

Steeds meer Israëlische joden zijn ontevreden en vinden dat het geld voor de bezetting van de Westelijke Jordanoever zou moeten besteed worden aan sociale huisvesting, onderwijs en gezondheid.

Israëlisch leger bestookt Nederlandse fanfare met traangas

De Nederlandse Fanfare van de Eerste Liefdesnacht uit Amsterdam werd op 29 juli jl. bestookt met traangas door tientallen Israëlische soldaten, tijdens hun optreden in het Palestijnse dorp Kufr Qadum (4200 inwoners) in de Westelijke Jordanoever. De Nederlandse muzikanten werden geconfronteerd met tientallen Israëlische militairen die vanuit jeeps traangas afvuurden op de spelende muzikanten. Op de omliggende heuvels werden verschillende scherpschutters waargenomen. Een aantal fanfareleden raakten gewond door traangasgranaten. Verschillende fanfareleden werden onwel door het traangas.

Kufr Qadum ligt in de Palestijnse Westelijke Jordanoever in de omgeving van Nablus. Het dorp is omringd door Israëlische kolonies en heeft in de afgelopen jaren veel te lijden van gewelddadige aanvallen van extremistische kolonisten die olijfbomen in brand steken en dorpelingen aanvallen. De toegangswegen naar het Palestijnse dorp worden regelmatig afgesloten door Israëlische militaire controleposten (checkpoints).

De Fanfare van de eerste Liefdesnacht reisde afgelopen weken in de door Israël bezette Westelijke Jordanoever om optredens te verzorgen in verschillende steden, dorpen en vluchtelingenkampen.

Een optreden van de muziekgroep begin juli op het Yabous festival in Jeruzalem werd door een enthousiast publiek onthaald (zie filmpje met de fanfare en het populaire Arabische nummer 'Unadikum': www.youtube.com/watch?v=js5JQF2WyyE)

Info: Nederlands Palestina Komitee <http://www.palestina-komitee.nl/NPK-berichten/318>

Israël verbiedt boycot van joodse kolonies gevestigd in Palestijns bezet gebied

Het Israëlische parlement heeft op 11 juli jl. een wetsvoorstel aangenomen dat Israëli's verbiedt joodse kolonies in bezet Palestijns gebied te boycotten (De Morgen, 12.7.2011). De nieuwe wet bepaalt dat mensen die economische, culturele en academische boycotacties steunen tegen de joodse staat of zijn kolonies in de sinds juni 1967 Palestijnse bezette gebieden, aangeklaagd kunnen worden voor een rechtbank in Israël.

Het wetgevend initiatief werd genomen nadat meer dan honderd Israëlische kunstenaars, intellectuelen en schrijvers in september 2010 hadden aangekondigd aan geen enkele culturele activiteit of conferentie in de Israëlische kolonies van de bezette Westbank deel te nemen. De nieuwe wet stelt kolonisten en Israëlische bedrijven in de kolonies in staat om Israëli's te vervolgen die tot boycot van hun producten of activiteiten oproepen. Schade hoeft niet te worden aangetoond (NRC-Handelsblad, 12.7.2011). De te betalen boetes kunnen oplopen tot duizenden euro's.

Een Israëliër, die tegenstander is van de bezetting, kan worden vervolgd als hij in een restaurant een fles wijn terugstuurt die afkomstig is uit een kolonie in bezet gebied. Een Israëlische kunstenaar die weigert op te treden in het nieuwe theater van de joodse kolonie Ariel in de Westbank kan vervolgd worden.

De wet geldt ook voor Israëlische firma's die voor de Palestijnse Nationale Autoriteit (PNA) werken om de nieuwe stad Rawabi (dichtbij Ramallah) te bouwen en die aan de PNA beloofd hebben om geen materiaal te gebruiken dat in de kolonies geproduceerd wordt (La Libre Belgique, 13.7.2011). Zo heeft het Israëlische parlamentslid Michael Ben Ari al aangekondigd dat hij het Israëlische kabelbedrijf Teldor gaat aanklagen omdat het voor de PNA werkt en geen zaken wil doen in de joodse kolonies.

In het Israëlische parlement waren toch enkele kritische stemmen te horen. Het socialistische parlamentslid Nitzan Horowitz verklaarde dat *"de wereld zich na vandaag zal afvragen of er wel sprake is van echte democratie in dit land"* (De Volkskrant, 13.7.2011).

Franse correctionele rechtbank spreekt boycotactievoerster vrij

Op 8 juli jl. werd Olivia Zemor, voorzitter van CAPJO-EuroPalestine (Coordination des Appels pour la Paix Juste au Proche Orient) vrijgesproken voor het plaatsen in juli 2009 van een videofilm online over een boycotactie tegen de verkoop van Israëlische producten in het grootwarenhuis Carrefour van Evry (regio Île-de-France). Een aantal joodse organisaties beschuldigden haar van oproep tot haat en discriminatie (La Libre Belgique, 9.7.011).

Zemor vroeg waarom de boycotacties tegen producten uit Birma en Mexico niet rechterlijk vervolgd werden en verklaarde dat haar boycotactie niet tegen de joden gericht is, maar door sommige joden in Frankrijk zoals Stéphane Hessel gesteund wordt.

De rechtbank sprak haar vrij verwijzend naar "de noodzakelijke verdediging van meningsuiting waarmee de oproep tot boycot onlosmakelijk verbonden is".

Maar op 20 oktober aanstaande moeten 4 andere Franse boycotmilitanten (o.a. senatrice Alima Boumedienne-Thierry van Les Verts) voor de rechtbank van Bobigny (Parijs) verschijnen. Ze hadden opgeroepen tot een boycotactie in het warenhuis Carrefour van Montigny. Op 17 maart 2011 werden ze al voor de rechter van Bobigny gedaagd maar die had de zaak naar 20 oktober verschoven.

De meeste klachten tegen de boycot van Israëlische producten in Frankrijk worden ingediend door organisaties zoals l'Association France-Israël, les Avocats Sans Frontières, l'Union des Communautés Juives d'Île-de-France en het BNVCA of Bureau National de Vigilance Contre l'Antisémitisme). Deze organisaties baseren zich op artikel 225 punt 1

en 2 van de wet 77-574 van 7 juni 1977 gewijzigd door de wet 2004-204 van 9 maart 2004 houdende diverse economische en financiële bepalingen (bekendgemaakt in de Journal officiel de la République Française of JORF van 10.3.2010: zie de tekst van art 225-1 en -2 op <http://www.youtube.com/watch?v=pZrWXDUKPTA&feature=related>).

Boycotacties tegen Israëlische dadels uit Palestijnse bezette gebieden

Eind juli juist voor het begin van de ramadan werden op verschillende markten in Brussel (Laken, Molenbeek, Schaarbeek) viertalige flyers uitgedeeld om geen Israëlische dadels uit de Palestijnse bezette gebieden te kopen.

De klanten werden erop gewezen dat de winst uit de Israëlische export van grote dadels de bezetting van Palestina helpt financieren. Men koopt dus beter Palestijnse dadels die niet in de Israëlische nederzettingen worden geteeld. Het betreft vooral de grote dadels (medjoul).

Israël exporteert jaarlijks 5000 ton dadels (opbrengst: 50 miljoen euro). In België zouden naar schatting ongeveer 100 ton dadels verkocht worden (omzet: 500.000 euro). De voornaamste Israëlische betrokken firma's zijn Agrexco (Carmel) en Hadiklaim. Dadels van het merk "Jordan Plains" (Jordaanvallei) komen uitsluitend uit de joodse kolonies in de Palestijnse bezette gebieden). In de dozen van andere merken zitten zowel dadels uit Israël als Israëlische dadels uit de joodse kolonies in de bezette gebieden.

Toch geen vestiging van de Israëlische firma Agrexco in de Franse stad Sète?

In juli jl. kon men vernemen dat Agrexco Israëlische maatschappij voor export (400.000 ton per jaar) van groenten (Carmel) en fruit (Jaffa) uit de bezette Palestijnse gebieden kan zich wegens financiële moeilijkheden (schuld van 106 miljoen euro) niet meer in de Franse haven van Sète (dichtbij Montpellier) aan de Middellandse Zee vestigen. De gewestraad (Conseil régional) Languedoc-Roussillon had nochtans geld in een koelhangar van 20.000 m² en in een nieuw laadportiek geïnvesteerd. Dit project zou 200 banen creëren. De eerste Israëlische paletten met groenten en fruit uit de bezette gebieden moesten op 11 juli in Sète aankomen. De gewestraad hoopt dat Agrexco door een andere firma nog zal overgenomen worden zodat de geplande gewestelijke investeringen (200 miljoen€ over 10 jaar) toch niet nutteloos zullen zijn. Heel wat organisaties en bewoners van Sète (45.000 inwoners) zijn gekant tegen de komst van deze terminal, Ze vinden het ecologisch onverantwoord om groenten, fruit en bloemen van over de Middellandse Zee naar Frankrijk te laten overkomen. Ze zeggen bovendien dat er andere werkscheppende projecten mogelijk zijn en dat het politiek onverantwoord is om producten te importeren die Israël in de bezette Palestijnse gebieden (de Jordaanvallei wordt als veiligheidszone beschouwd) teelt.

Voor meer info: [Lire](#) [Vidéos](#)

800 minderjarige Palestijnen door Israëlische militaire rechtbanken veroordeeld

Volgens de Israëlische mensenrechtenorganisatie B'tselem heeft Israël in zes jaar (2005-2010) minstens 835 minderjarige Palestijnen voor Israëlische militaire rechtbanken gedaagd en veroordeeld wegens gooien van stenen (De Standaard, 19.7.2011).

Vierendertig onder hen waren 12 tot 13 jaar oud, 255 van 14 tot 15 jaar en 546 hadden de leeftijd van 16 tot 17 jaar. Slechts één van hen werd vrijgesproken, de rest werd schuldig bevonden.

Volgens B'tselem beantwoorden deze militaire rechtbanken niet aan de internationale en Israëlische wetten en verlenen ze minderjarigen slechts erg weinig rechten, zoals bijv. het recht om gescheiden te worden van volwassen gevangenen, maar ook dat recht wordt niet steeds in acht genomen (De Morgen, 19.7.2011)

Meer info: <http://www.btselem.org/publications/summaries/2011-no-minor-matter> en http://www.youtube.com/watch?v=Qtm4fEA6Z0g&feature=player_embedded

Palestijnse meisje uit Gaza op bezoek in België vertelt over brievencampagne

Verslag en interview door An Peeters (vzw Palestina Solidariteit)

Het zijn interessante tijden voor Palestina: de vraag om erkenning van een Palestijnse staat door de VN, verzoening tussen Hamas en Fatah, de internationale humanitaire flotilla, de internationale missie "Welcome to Palestine", etc. Het dagelijkse leven van de Gazanen blijft ook in deze tijden een constante strijd. Ik ontmoette op 30 juni twee jongeren uit Gaza die in Brussel zijn voor een "internationale VN-bijeenkomst ter ondersteuning van het Israëliësch-Palestijns vredesproces en wat de rol van Europa in dat proces zou moeten zijn". Leila Najjar en Mohamed Iqtefan zijn twee jonge coördinatoren van de Gazaanse "Migratory letters" campagne. Ik had een inspirerend gesprek met Leila.

Leila Najjar

Ik ben Leila, 21 jaar, en leef al heel mijn leven in een stadje in het midden van de Gazastrook. Mijn familie komt oorspronkelijk uit Asdud, wat nu in Israël ligt. Ik heb nog twee jongere broers, de ene zit nog in de basisschool, de andere gaat net als ik naar de universiteit. Ik studeer Engelse literatuur in de Al-Azhar universiteit in Gaza-stad. Ik ben momenteel voor een week in Brussel. Ik ben hier samen met Mohamed naartoe gekomen op uitnodiging van de Verenigde Naties.

Campagne Migratory Letters

Acht jongeren van de campagne "Migratory Letters" waar wij deel van uitmaken, hadden geapliceerd voor een visum, maar enkel wij hebben er één verkregen. Zoals steeds werd daar geen reden voor gegeven.

Onze campagne heeft als missie de Palestijnse en internationale jeugd te overtuigen dat ook zij een rol kunnen spelen in de Palestijnse zaak. Door het vertellen over de gevolgen die de Israëliëse bezetting voor ons dagelijks leven heeft, hopen we wereldwijd bewustzijn te creëren over de ware aard van wat wij meemaken. We willen links creëren en versterken en **ideeën uitwisselen met kinderen, jongeren, vrouwen en mannen van over de hele wereld**. Dit doen we aan de hand van het schrijven van brieven.

Palestijnse kinderen maken een tekening en sturen die op naar kinderen in de Arabische wereld, Europa, Amerika, Afrika of Azië. **Jongeren en volwassenen schrijven een brief over hun alledaagse leven**; hoe het is om naar de universiteit te gaan; wat het betekent een visser te zijn in Gaza, hoe we proberen te leven met slechts zes uur elektriciteit per dag enzovoort. Iemand die zo'n eerlijke tekening of brief voor ogen krijgt, kan daar niet onbewogen door blijven. Er worden brieven en tekeningen van over heel de wereld teruggestuurd om steun te betuigen en te vertellen over hun eigen leven.

Leerrijk voor personen die brieven/tekeningen ontvangen & heelzaam voor de schrijvers

Wij geloven in deze opzet; wij geloven dat de eenvoud en oprechtheid van de brieven een machtig instrument kunnen zijn. Het is niet enkel leerrijk voor de personen die de brieven of tekeningen ontvangen, het is ook heelzaam voor de schrijvers. **Palestijnse briefschrijvers drukken hun gevoelens en trauma's vaak voor de eerste keer luidop uit via deze brieven**. Internationale schrijvers zetten misschien via het schrijven een eerste stap in hun engagement ten opzichte van Palestina.

Dit initiatief is nog geen jaar bezig; en kijk waar we nu al staan; op een **VN-conferentie in Brussel**. Dit krijgen we echter verre van in onze schoot geworpen. De coördinerende groep van de "Migratory Letters" Campagne bestaat uit **20 jongeren die bijna allemaal een andere Gazaanse jeugdbeweging vertegenwoordigen**. Om de uitgaven van onze campagne te bekostigen, zochten we bedrijven en verenigingen op. Zij stelden echter allemaal voorwaarden waar wij niet aan wilden voldoen. Wij willen eerlijke brieven schrijven, dus **wij willen ook onze politieke gedachten op papier zetten**. Dat heeft als gevolg dat we de campagne helemaal zelf bekostigen. Het geld voor de papieren, kleurpotloden, postzegels enzovoort komt uit onze eigen portemonnee. Net zoals de kosten voor deze reis van een week naar België. Ook die komen uit onze eigen zak. We hebben het geluk bij Palestijnse vrienden te kunnen logeren in Brussel.

Ook de Belgische jeugd kan ons steunen

Wij appreciëren initiatieven zoals **deze conferentie**, maar we beseffen maar al te goed dat het slechts woorden zijn. **Het is nog steeds wachten op de politieke wil** en inspanning van de internationale beleidsmakers om die woorden in daden om te zetten. Straks keer ik terug naar Gaza, waar de situatie nog steeds uitzichtloos zal zijn. Eerst zal ik enthousiast verslag uitbrengen van mijn reis. Ik zal rondspringen wanneer ik mijn vrienden vertel over de mensen die ik heb ontmoet en de plaatsen die ik heb bezocht, maar waarschijnlijk zal ik me daarna eens te meer bewust zijn van het immens oneerlijk verschil tussen Brussel en Gaza. Daarom wil ik **aan de Belgische jeugd vragen ons te steunen en erin te geloven dat ook zij verandering kunnen brengen**. Ik ben ervan overtuigd dat woorden één van de sterkste instrumenten zijn om iemands denken te veranderen.

Voor meer info: <http://www.letters.ps/en/>

Je moet het zelf gezien hebben (reisverslag)

Hieronder vind je het verslag van **Jart Voortman** over de laatste twee dagen van de **inleefreis (juli 2011)** georganiseerd door Palestina Solidariteit. Het hele verlag van 24 bladzijden met foto's en getuigenissen is te verkrijgen (1,50€ + portkosten) bij jartvoortman@hotmail.com

"We kijken op **de plek waar op 15 mei 2011 bij de Nakbaherdenking meer dan 9 mensen werden neergeschoten door het leger**. Er was geen enkele reden om hen dood te schieten. Deze mensen stonden aan de grens, maar hadden geen wapens en konden gewoon gearresteerd worden. De internationale verontwaardiging over dit incident duurde maar kort.

's Avonds hebben we een gesprek met **Haneen Zoabi** van de Arabische Baladpartij. Haneen Zoabi kreeg wereldwijde bekendheid toen ze een groot rumoer veroorzaakte naar aanleiding van haar verklaring op 5 juni 2010 in de Knesset over de aanval van het Israëliëse leger op de Gaza Flotilla, waarbij 9 mensen werden dood geschoten (<http://www.youtube.com/watch?v=DRf0aB3BNEY>).

Als gevolg van haar deelname aan de Flotilla werd zij op 13 juli 2010 door de Knesset beperkt in haar rechten als parlementslid.

Haneen Zoabi geeft ons enige cijfers. **In 1948-49 werd 85% van de Palestijnse bevolking het land uitgezet**. De in Israël achtergebleven Palestijnen zijn nu met 1.200.000, dat is 18% van de bevolking.

Israël heeft 34 wetten die duidelijk discriminerend zijn. Je kunt ze in drie soorten verdelen.

1. Discriminatie op het vlak van land en huisvesting. 82% van de grond is voor publiek gebruik, d.w.z. voor joden. Ongebruikt land kan niet teruggeclaimd worden door de voormalige (Palestijnse) eigenaars. Er zijn in Israël meer dan 500 woongemeenschappen, moshavs. Niet-joden worden niet toegelaten tot deze moshavs. Sinds 1948 zijn er 700 plaatsen gebouwd. Niet een daarvan is voor Palestijnen.
2. Israël heeft regels die een vergaande inbreuk vormen op de privacy. Als je bijvoorbeeld trouwt met een Syriër, kan je niet in Israël blijven wonen.
3. Israël ontkent de Palestijnse identiteit. Het woord Nakba mag niet gebruikt worden op school, dan moet je je verantwoorden. De beroemde Palestijnse dichter Mahmoed Darwisj mag niet op school besproken worden.

50% Van de Palestijnen leeft onder de armoedegrens. 8,7% is werkzaam in de politiek, 8,2 % in overheidsdienst, 2% bij nutsbedrijven en 1% in privé-bedrijven.

Wij willen een staat voor alle burgers. Is dat te veel?

Mensen worden boos als je komt tot de kern van de zaak en zegt: **Israël is geen democratie**. Ik ben tegen het concept van de Joodse staat.

De laatste dag zit ik in Akko in een café wat ansichtkaarten te schrijven. Tegen de eigenaar vertel ik terloops waar we de afgelopen dagen mee bezig zijn geweest. Hij zegt: het is hier niet te doen. Ze zuigen je helemaal leeg. Kijk daar aan de overkant is mijn huis. Ik woon er al lang in. Maar is er **een joodse maatschappij, de Amdiar Company**, die **beweert dat mijn huis voor een derde van hen is en dat ik aan hen moet betalen. Dat doe ik natuurlijk niet, maar ik moet wel gerechtskosten**

betalen. Ik krijg steeds meer schulden. Net zolang totdat ze me weg hebben uit dit centrum.

Onze gids Abdel Qader Satel leidt ons rond in de moskee van Jaffa en **zegt dat de puinhoop hiernaast er al is sinds de jaren 80. Daarvoor was het het gerechtsgebouw van de moskee.** Meer dan twintig jaar is de grond ongebruikt, maar **nu zijn er plannen voor appartementen voor joden.** De gids weet al wat er daarna gaat gebeuren. De bewoners gaan klagen over de hinder van de moskee..."

Informatie over inleefreizen:

www.palestinasolidariteit.be/acties/inleefreizen.html

websites:

www.atg.ps/ alternatieve toerisme groep voor Palestina is de partner van Palestina Solidariteit

www.tentofnations.org Daoud Nasser

www.jordanvalleysolidarity.org

www.eappi.org watchers van de Wereldraad van Kerken

www.icahd.org organisatie tegen vernieling van huizen

www.breakingthesilence.org.il kritisch onderzoek naar Israëlish leger

www.hebronrc.org herstelcomité van Hebron

www.addameer.info organisatie voor politieke gevangenen

www.bilin-village.org/english/

www.phg.org Palestijnse Hydrologie Groep

www.pwwsd.org vrouwenorganisatie

www.thefreedomtheatre.org theater in Jenin

www.darna-nablus.ps sociaal-culturele organisatie in Nablus

www.birem.org site die het ware verhaal van Bire'm vertelt

www.jawlan.org organisatie voor ontwikkeling van de Golan

www.adalah.org organisatie voor gelijke rechten voor Palestijnse israëliërs

www.mada-research.org/?LanguageId=1 politieke studies

www.idi.org.il/sites/english/Pages/homepage.aspx Isr. democr groep

www.jartvoortman.be met eigen informatie onder 'de Israëlishche bezetting'

Schrijf eens een lezersbrief of opiniestuk

In de media is de berichtgeving niet altijd "evenwichtig" en "objectief" wat het Palestijns-Israëliësch conflict, het Midden-Oosten en de Arabische landen betreft. Daarom is het belangrijk om te reageren. Schrijf een lezersbrief of stuur een opiniebijdrage.

De grens meer dan overschreden: Israël wil antipersoonsmijnen in Golanhoogte leggen

Berichten over de wereldwijde economische toestand overheersen momenteel de kranten. Om deze reden verschijnen andere nieuwsfeiten ergens in een klein hoekje of komen helemaal niet aan bod.

Zo ook lazen we deze week in "The Jerusalem Post" dat het Israëliësch leger nog voor 20 september eerstkomend antipersoonsmijnen gaat leggen langs de grens met Syrië in de Golanhoogtes.

Zoals bekend komt de VN in september samen om een Palestijnse aanvraag tot lidmaatschap te bespreken. De verwachting is dat de Palestijnen eenzijdig een onafhankelijk Palestina zullen uitroepen binnen de door hun geclaimde gebieden (de in juni 1967 bezette gebieden).

Israël voorspelt dat er naar aanleiding van deze VN-beslissing, demonstraties langs alle grenzen zullen uitbreken, en zelfs heel hevige langs de Syrische grens. Om die reden besluiten ze om er antipersoonsmijnen te leggen !

Waar anno 2005 reeds 154 landen de Ottawa-conventie (vernietiging van antipersoonsmijnen en clustermunitie) ondertekend hebben, doet Israël er nog een schepje bovenop en legt juist een mijneveld aan van dit internationaal verboden tuig *om protesterende mensen tegen te houden*.

Hoe "ziek" en misdadig moet je zijn om zulk een beslissing te nemen ?

Er zijn welbepaalde regels vastgelegd in het internationaal humanitair recht. Eén daarvan zegt dat in tijden van oorlog (laat staan in tijden van vrede !) niet om het even welk wapen mag gebruikt worden. Antipersoonsmijnen zijn moordende oorlogswapens en Israël weet dit verdomd maar al te goed.

Antipersoonsmijnen maken geen onderscheid tussen burgers en strijders. Ze doden en verminken op een afschuwelijke wijze (dikwijls onschuldige) slachtoffers voor het leven. Moeten we dan toch bepaalde bronnen geloven die beweren dat voor de zionisten alle middelen goed zijn om de Arabieren uit Historisch Palestina (het huidige Israël en de sinds juni 1967 bezette gebieden) te verdrijven om er een eenduidig joodse staat van te maken ?

Zij die beslissen tot het gebruik van deze wapens zijn oorlogsmisdadigers en moeten ter verantwoording geroepen worden voor het Internationaal Gerechtshof in Den Haag.

Er is weliswaar één probleem : zolang beschermheer Amerika het inhumane regime in Tel Aviv blijft steunen zal er weinig veranderen. Of mogen we binnenkort (eindelijk) een Europees politicus verwachten die de moed heeft om kordate maatregelen versus Israël af te dwingen ? Benieuwd.

Nicolaes Eugène

Lees eens een boek

Aan onze lezers vermelden we graag dat Palestina Solidariteit een hele reeks boeken over Palestina te koop aanbiedt aan een schappelijke prijs.

Gaza 1956. In de marge van de geschiedenis – Joe Sacco

Joe Sacco, *Gaza 1956 – In de marge van de geschiedenis*, Uitg, Atlas, Amsterdam-Antwerpen, 2011, 430 blz. (genre: stripjournalistiek)

De Maltees-Amerikaanse auteur Joe Sacco tekende in 2001 al de grafic novel (stripreportage) "Palestine" ("Onder Palestijnen"), een relaas over zijn verblijf in Gaza en op de Westelijke Jordaanoever tijdens de eerste intifada begin jaren negentig.

Het ontstaan van het boek "Gaza 1956" dateert uit de lente 2001 toen hij met de journalist Chris Hedges tijdens de eerste maanden van de tweede Intifada een opdracht kreeg van het Amerikaanse maandblad Harper's Magazine. In het boek "the Fateful Triangle" van de Amerikaan Noam Chomski had hij een citaat gevonden uit een document van de Verenigde Naties over een grootschalige moordpartij van het Israëliëse leger op Palestijnse burgers (275 doden volgens de VN-cijfers) in de stad Khan Yunus (in het zuiden van de Gazastrook) begin november 1956 tijdens de Suez-Oorlog tegen Egypte. Maar ook in de naburige stad Rafah werden op 12 november meer dan honderd (111 doden volgens de VN-cijfers) mannen door Israëliëse soldaten gedood.

Voor dit boek heeft Joe Sacco het meeste onderzoek ter plekke gedaan (tijdens twee reizen naar de Gazastrook tussen november 2002 en maart 2003). Zijn belangrijkste doel was het vastleggen van de verhalen van Palestijnse ooggetuigen. Daarnaast heeft hij zich ook o.a. gebaseerd op het VN-archief in New York, op het archief van het Israëliëse leger, het Israëliëse staatsarchief, het archief van het Israëliëse parlement (Knesset) en op interviews van een aantal voormalige Israëliëse militairen en historici.

Het boek bestaat uit 2 delen: Khan Yunus (blz, 14-162) en Rafah (blz. 163-400). Maar ook de gebeurtenissen tijdens zijn verblijf in 2002 en 2003 komen aan bod: de Israëliëse dodelijke aanvallen op de Gazastrook, de grootschalige verwoestingen van Palestijnse huizen in Rafah en Khan Yunus en de Amerikaanse oorlog in Irak.

Op het einde van het boek zijn er 4 bijlagen:

Documenten en bronnen 1956 (blz. 402-415)

De vernieling van huizen: het Israëliëse standpunt (blz. 416-424)

De sloop van Ashrafsh huis (blz. 425-426)

Palestijnse cijfers van verwoeste huizen (blz. 427)

en een bibliografie (blz. 428-429): geconsulteerde archieven en personen.

Lees ook

Toon Horsten, *Het getekende gezicht van de oorlog*, De Standaard – Letteren, 10.6.2011, p.2-3:

<http://www.raaklijn.be/nl/recensie/9789045017532?rid=331#recensies>

Sabri Geries, De Deir Yassin à Kafr Kassem – La politique du bâton, in *Les Arabes en Israël*, François Maspero, Cahiers libres 151-152, Parijs, 1969, blz.145-165,

Van dezelfde auteur:

Joe Sacco, *Onder Palestijnen – De intifada in beeld*, Uitg. Xtra, Amsterdam, 2005, 288 blz.

Soemoed nr. 39 (mei – augustus 2011)

Tweemaandelijks uitgave van het Nederlands Palestina Komitee

Inhoud

- p. 4 Mouin Rabbani, *Het Fatah/Hamas-Akkoord van mei 2011*
- p. 6 Ali Abuhimah, *Een kritisch blik op het Fatah/Hamas-Akkoord*
- p. 9 Ramzy Baroud, *Een nieuw handvest voor Hamas ?*
- p. 11 Ramzy Baroud, *De strijd tegen Palestijnse herinnering*
- p. 13 Laurent Zecchni, *Lifta – herdenkingsplaats/monument*
- p. 15 Loes de Groot, *Het verzet van Nabi Saleh: een lichtpuntje in de bergen*
- p. 18 David Cronin, *Een wereldwijde intifada ?*
- p. 19 Jamil Hilal, *Palestijnse antwoorden in de Arabische lente*
- p. 20 *Acteren Israëls leger jegens mensenrechtenactivisten en organisaties in het buitenland – ook in Nederland* (brief van het Nederlands Palestina Komitee aan de leden van de Vaste Kamercommissie Buitenlandse Zaken)
- p. 25 Mamoed Abbas, *De Palestijnse staat komt eindelijk in zicht*
- p. 27 Ali Abuhimah, *Erkenning van de Staat Palestina ?*
- p. 30 Haidar Eid, *De proclamatie van een onafhankelijke bantustan*
- p. 32 Rafeef Ziadah, *Wat voor een Palestijnse staat in 2011? Neoliberalisme en*
 - *de dictaten van de Wereldbank*

- p. 36 *Vóór en na september: de strijd voor de rechten van de Palestijnen moet opgevoerd worden* (Verklaring van het Palestijnse nationale BDS-Comité)
- p. 38 Alastair Crooke, *Anatomie van een Europese mislukking in het Midden-Oosten*

Een **abonnement** op het tweemaandelijks tijdschrift **Soemoed** kost 35 € te storten op IBAN: NL21INGB0002047409 (BIC: INGBNL2A) van Stichting Palestina Publikaties

De Israëllobby – Lucas Catherine

Lucas Catherine, *De Israëllobby*, Uitg. EPO, Berchem, 2011, 195 pagina's

De voorstelling van het boek "De Israël lobby" van de Belgische Midden-Oostenspecialist Lucas Catherine vond niet veel weerklank in de media. Aan het boek werden weinig of geen besprekingen gewijd. Waarom werd dit boek doodgezwegen? Omdat Lucas Catherine onderzoekt wie Israël in België steunt en waarom.

Over de zionistische lobby in België schreef Lucas Catherine al het boek "De zonen van Godfried van Bouillon" (EPO, 1980), waarin hij een analyse maakt van de politieke, economische en informatieve pro-Israëlsche lobby in België. In dit boek (blz. 12-14) beschrijft hij het zionisme als "een puur politieke beweging die op het einde van de 19e eeuw de terugkeer naar Zion predikte, een heuvel aan de rand van Jeruzalem, Deze reconquista was een klassieke vorm van kolonisatie die perfect in het tijds kader paste (...). De zionistische ideologie werd op het einde van de vorige eeuw uitgewerkt door een Oostenrijks journalist van joodse origine, Theodor Herzl. (...) Deze ideeën werden

uitgeschreven in een boek van 1896 dat tot vandaag de bijbel van het zionisme gebleven is: Der Judenstaat”.

Het boek “De Israël lobby” (EPO, 2011) begint met een historisch overzicht. Onder de koningen Leopold I en Leopold II beschikte België over een belangrijke **Arabische lobby** (Lucas Catherine, p. 31-35). Grote banken (Bank van Brussel, Bank Lambert en de Generale Maatschappij) en industriële groepen (bijv. staalconcern ARBED) hadden in Egypte geïnvesteerd. Tot deze Arabische lobby behoorden toen invloedrijke conservatieve families zoals Eid, Van Eetvelde, Carton de Wiart en Empain. Ze hadden zich gelieerd met Frans en Egyptisch kapitaal en investeerden in heel het Ottomaanse rijk. De Belgen wilden toen in Palestina voet aan wal zetten en hoopten dat de Heilige plaatsen hen zouden worden toegewezen.

Maar in 1917 gooiden de Britten roet in het eten. Op 2 november 1917 beloofde de toenmalige Britse minister van Buitenlandse Zaken Lord Balfour steun aan de zionisten voor de uitbouw van een Joods nationaal tehuis in Palestina. En op 11 december 1917 marcheerden de Britse troepen Jeruzalem binnen.

En toen kwam de **zionistische lobby** (Lucas Catherine, p. 35-51). De **Belgische socialisten** nemen een heel andere houding aan dan de conservatieve katholieken. Ze denken dat de zionisten een nieuw soort ‘socialisme met een menselijk gelaat’ hebben uitgevonden. Socialistische leiders zoals Emile Vandervelde en Camille Huysmans steunen de kolonisatie van Palestina door de geïmmigreerde zionisten. Ook de Brusselse socialist Louis de Brouckère en de Gentse socialist Edward Anseele engageren zich voor het zionistisch project in Palestina. Tijdens de Suez-Oorlog tegen Egypte krijgen Frankrijk, Engeland en Israël politieke steun van de Belgische socialistische ministers Paul-Henri Spaak (Buitenlandse Zaken) en Victor Larock (Buitenlandse Handel). Paul-Henri Spaak staat ook achter Israël tijdens de Zesdaagse Oorlog begin juni 1967. Tijdens de Yom Kipoer-Oorlog van oktober 1973 krijgt Israël steun van de Antwerpse socialist Wim Geldof, de toenmalige voorzitter van de Belgisch-Israëlische Parlementaire Vereniging. Ook Willy Calewaert en Willy Claes toonden zich toen niet onbetuigd. In 1978 splitste de Belgische Socialistische Partij (BSP) zich in 2 aparte partijen: de Parti Socialiste (PS) en de Socialistische Partij (de huidige SP.a).

De Franstalige socialisten zijn meer geneigd om de Palestijnse zaak te steunen. Zo werd de PLO-minister van Buitenlandse Zaken Farouk Kaddoumi uitgenodigd door de Franstalige socialistische minister Henri Simonet (Buitenlandse Zaken 1977-1980) voor een werkbezoek aan België.

Wat de Vlaamse socialisten betreft, gaat de auteur (p. 77-89) dieper in op de situatie in Antwerpen, waar de pro-Israëlische socialistische politicus Fred Erdman heel wat opvolgers kreeg. Lucas Catherine vermeldt dat een Comité van de Activisten in Antwerpen een oproep in het Jiddisch (Duits-Hebreeuwse taal) uitdeelde aan de joodse gemeenschap om bij de federale verkiezingen van 13 juni 2010 socialistisch te stemmen. Volgende kandidaten kregen hun uitdrukkelijke steun: Caroline Gennez, Patrick Janssen, Maya en Leona Detiège, Greet van Gool, Kathleen Van Brempt, Marleen Temmerman, Johan Vande Lanotte, Frank Vandenbroucke en Monica De Coninck.

Maar men vindt bij de SP.a ook verdedigers van het Palestijnse volk, zoals Bert Anciaux, Fouad Ahidar en Jan Roegiers.

Vanuit Antwerpse socialistische hoek werd de 3rdParty (de Derde Partij) opgericht door Karin Heremans, Mohammed Filali, Rik Coolsaet, Lukas Pairon en Simone Suskind (Parti

Socialiste). "Dit privé-initiatief wil bruggen bouwen tussen de Antwerpse bevolking en de geweldloze vredesactivisten in Israël en Palestina". Lukas Pairon, een van de initiatiefnemers, verklaarde zich in De Standaard (10.8.2006, geciteerd in Joods Actueel, september 2008, p. 11) een tegenstander van de geweldloze boycot tegen Israël (een campagne die in 2005 door 165 Palestijnse organisaties werd opgestart: <http://www.bdsmovement.net/>). De Derde partij werd gesticht door "zachte zionisten die het imago van Israël moeten oppoetsen nadat het de mediaoorlog in Gaza heeft verloren" (Lucas Catherine, p, 85).

En hoe zit het met de andere Belgische politieke partijen? In hoofdstuk 4 (p. 53-58) geeft Lucas Catherine informatie over de zionistische invloed bij de Vlaamse **christendemocraten** (CD&V). Binnen deze partij is een pro-Israëllobby actief. Op 8 juni 1967 namen de voormalige premiers Theo Lefèvre en Gaston Eyskens deel aan een pro-Israëlbetoging naar aanleiding van de Zesdaagse Oorlog.

Nu is het de zoon Marc Eyskens die de Israëlische aanval tegen Gaza (eind 2008) verdedigde, maar ook Yves Leterme is een vriend van Israël. In het Franstalig zionistisch maandblad *Contact J* (december 2008, p. 6-8) verklaart hij: "*Persoonlijk denk ik dat we onze relaties met Israël niet mogen laten beïnvloeden door het Palestijns conflict*". In november 2008 gaf het European Jewish Congress hem de titel "Navigator of Jerusalem". In zijn dankwoord verklaarde Leterme: "*We moeten waakzaam blijven voor een nieuw antizionisme dat in werkelijkheid een verborgen antisemitisme is en dat weigert het bestaan van Israël te erkennen*" (Lucas Catherine, p. 53). De voormalige premier Wilfried Martens, nu voorzitter van de Europese Volkspartij (EVP), was lid van het erecomité dat de 1e Policy Conference leidde, die in 2008 in Parijs door de European Friends of Israel werd georganiseerd.

Ook de **liberalen** ontbreken niet in het lijstje (Lucas Catherine, p. 59-74), om te beginnen met Jacques Errera, een van de medestichters van het eerste Belgisch steuncomité voor het zionisme in 1929. In 1967 stapte Herman De Croo al mee in de steunbetoging voor Israël tijdens de Zesdaagse Oorlog. In november 1984 is er de operatie Mozes. In samenwerking met zijn jeugdvriend Georges Gutelman (oprichter van de voormalige chartermaatschappij Trans European Airways) zorgt de Franstalige liberale vicepremier Jean Gol ervoor dat de Falasha's (Ethiopische joden) vanuit Soedan via Zaventem naar Israël worden overgevlogen. Op 15 maart 2005 woonde de toenmalige liberale premier Guy Verhofstadt de opening bij van het vernieuwde en vergrote Holocaustmuseum in Jeruzalem. In een interview met de journalist Adi Schwartz van de Israëlische krant Ha'aretz zegt hij: "*De Wet op de Terugkeer* (n.v.d.r.: Israëlische wet van 5 juli 1950) *is de basisidee achter de stichting van de staat Israël, dat wil zeggen dat elke jood naar hier kan komen en onmiddellijk het staatsburgerschap kan krijgen*". Deze uitspraak lokt bij de journalist volgende commentaar uit: "*Verhofstadt staat achter Israël als een joodse staat, zelfs als dit tot gevolg heeft dat sommige onderdanen, Arabieren bijvoorbeeld, worden gediscrimineerd,*" (Lucas Catherine, p. 63). Andere Vlaamse liberalen die Israël verdedigen, zijn o.a. André Gantman, Claude Marinover, Vincent Van Quickenborne en Hugo Coveliers (VLOTT). Uitzondering is Jean-Marie De Decker (LDD) die enkele kritische uitspraken over het Israëlische beleid maakte.

De Franstalige liberale partij (MR) telt ook heel wat vrienden van Israël, o.a. François-Xavier de Donnea (tegenstander van de genocidewet van 16 juni 1993 of wet betreffende bestraffing van ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht), Hervé Hasquin (die een kritische brochure van het Franstalige schooltijdschrift *Contre-pied* verving door een meer Israël-vriendelijke brochure), Armand De Decker (die als minister

van Ontwikkelingssamenwerking in 2006 de hoofdredactrice van het MO*-magazine op zijn kabinet ontbood wegens een kritisch artikel van Tine Danckaers over Israël), Jacques Brotchi (MR-senator), Didier Reynders die met Viviane Teitelbaum, Carine Gol (weduwe van voormalige vicepremier Jean Gol) en nog een aantal MR-parlementairen op 26 november 2005 een bezoek aan Israël brengt en er een boom ter nagedachtenis van Jean Gol plant. En dan is er nog de rechts-populistische Parti Populaire (Personenpartij) waarvan haar stichter Mischaël Modrikamen en haar vicevoorzitter Joël Rubinfeld, overtuigde aanhangers van Israël zijn.

Aan het **Vlaams Belang** wordt ook een apart hoofdstuk gewijd. De auteur (p. 97-102) vermeldt een paar namen: Marc Joris, Tanguy Veys, Philippe Van der Sande, Miel Verrijken, Frank Vanhecke (intussen ex-Vlaams Belang) en Philippe Dewinter. Deze laatste vertelde aan de Israëlische krant Ha'aretz van 8 oktober 2006: *"Het joodse en het Vlaamse volk voeren eenzelfde strijd tegen de Islam in Europa" en "Wij in Europa moeten ons realiseren dat onze bondgenoten zich niet in de Arabische of moslimwereld bevinden, maar in Israël. (...) De staat Israël is een voorpost van onze Westerse beschaving."*

Over de **Nieuw-Vlaamse Alliantie (N-VA)** zegt de auteur niets. Toch reageerde Lucas Catherine in De Morgen (2.7.2011, p. 21) met betrekking tot de houding van de N-VA naar aanleiding van de voorbereidingen van de 2e internationale humanitaire vloot naar Gaza. In een interpellatie aan de Belgische minister van Buitenlandse Zaken vroeg N-VA-kamerlid Els Demol welke zijn reactie was op de vraag van Israël om het vertrek van de gazafлотilla te voorkomen en ze citeerde de Israëlische UNO-ambassadeur die het had over een actie van "extremistische en terroristische organisaties". Lucas Catherine schrijft dat de uithaal van Els Demol naar de Belgische deelneming aan de Gazavloot geen individueel standpunt is, want dat Jan Jambon (voorzitter van de N-VA fractie in de Kamer) in het pro-Israëliisch maandblad Joods Actueel (online 28.6.2011) het volgende verklaart: *"Wij zien dergelijke actie als een vorm terrorisme en veroordelen dit ten stelligste"*. Lucas Catherine spreekt van een ommezwaai van de N-VA en vermeldt dat Bart De Wever een paar weken tevoren op een werkdiner bij de Israëlische ambassadeur was uitgenodigd. In 2008 onderschreef de N-VA nog de actiecampagne van het Actieplatform Palestina "60 jaar ontheemd, 40 jaar bezet" en in 2009 veroordeelde de N-VA de Israëlische Gaza-oorlog (27 dec 2008- 18 jan 2009). Frieda Brepoels (Europees parlementslid N-VA) was niet gelukkig met de stellingname van Demol en Jambon en verklaarde op 30 juni jl. dat de N-VA de Israëlische blokkade van Gaza als illegitiem en onrechtvaardig beschouwt.

Enkele Belgische vrienden van Israël krijgen een bijzondere aandacht in het boek van de auteur. Barones **Mia Doornaert** (Lucas Catherine, p. 102-106) schreef regelmatig columns voor de krant De Standaard en werkte in 2009 als onafhankelijke adviseur op het kabinet Yves Leterme, toen nog minister van Buitenlandse Zaken (nu is dit Steven Vanackere) en volgde hem toen hij premier werd. Ze onderhoudt ook goede relaties met VRT-nieuwsredactie en met het pro-Israëliisch maandblad Joods Actueel. Toen Israël op 31 mei 2010 de 1ste internationale Freedom Flotilla aanviel, waarbij 9 Turkse vredesmilitanten werden doodgeschoten, fulmineerde ze tegen deze activisten omdat ze Hamas en Hezbollah zouden steunen en de verdwijning van Israël zouden nastreven (De Standaard, 17.6.2010 in Lucas Catherine, p. 105).

Ook de schrijvers **Benno Barnard**, **Wim Van Rooy** en **Geert van Istendael** komen als fervente verdedigers van Israël aan bod (Lucas Catherine, p, 159-175).

En dan is er nog het apart verhaal (Lucas Catherine, p, 151-158) van het pro-Israëlische maandblad **Joods Actueel** (algemeen directeur Terry Davids) en zijn redactieleden Michaël Zevi Freilich (hoofdredacteur), Guido Goris, Sam Van Rooy (zoon van Wim Van Rooy), Rudi Roth (mediawatcher), en Yves Van de Steen. De actieve rol van de **Vlaamse Vrienden van Israël** (David Vandeputte, ook voorzitter van Christenen voor Israël België) en van **Brabosh** (Hugo Vanminnebruggen) wordt eveneens toegelicht. Op 25 juli jl. kon men op de website van Brabosh (= Antwerpen in het Yiddish) het volgende lezen: *"Noorwegen, wat aan de massacre voorafging: Noorse socialisten roepen op tot Israël boycot"* (maar dat de moordenaar van Oslo een aanhanger van Israël en van het zionisme is, wordt evenwel verzwegen).

En hoe zit het met de Franstalige vrienden van Israël in België (Lucas Catherine, p, 130) ? Naar de media toe wordt in Brussel gelobbyd door de Cercle Ben Gourion (politieke strekking: Likoedpartij en Kadimapartij), hun radio Judaïca (Henri Benkoski en Diane-Culer Grosman) en hun maandblad Contact J. Daarnaast is er nog l'Organisation sioniste de Belgique (voorzitster: Betty Dan) die onder andere reizen naar Israël organiseert. En dan is er nog het Centre Communautaire Laïc Juif geleid door Simone Susskind (Parti Socialiste) en hun magazine Regards. Al deze organisaties zijn lid van het Comité de Coordination des Organisations Juives de Belgique (Maurice Sosnovski, Henri Benkovski, Joël Rubinfeld, Diane-Culer Grosman, Viviane Teitelbaum ...) die 39 joodse organisaties coördineert. Ook in de vrije Franstalige universiteit ULB of bij de afgestudeerden zitten heel wat enthousiaste vrienden van Israël te vinden: Maurice Sosnovski, Diane-Culer Grosman, Henri Benkoski, Jacques Brotchi die in juli ontslag nam als bestuurder uit protest tegen het 'antisemitisch klimaat' in de ULB (De Morgen, 19,7,2011).

Lucas Catherine wijdt een apart hoofdstuk van zijn boek (p, 125-130) aan de houding van de **Belgische Joodse gemeenschap** tegenover Israël. Volgens de auteur komt de identificatie van de Belgische Joden met Israël tot uiting door er de jaarlijkse vakantie door te brengen en door hun financiële steun aan Israël te betuigen via Joodse communautaire organisaties. Deze organisaties roepen op om in Israël bomen te planten (Joods Nationaal Fonds of KKL) of om geldelijke steun te leveren voor verdere kolonisatie (via het Opbouwfonds Verenigd Israël Actie of KH). En dan zijn er nog de verkoop van Israël Bonds, de Israëlische obligaties met interesten. In 2007 werden via deze obligaties wereldwijd 1,094 miljard dollar verzameld.

De auteur wijdt ook een hoofdstuk (p. 131-149) aan enkele **handleidingen voor propaganda** (hasbara in het Hebreeuws) die Israël gebruikt en verspreidt. In deze media-oorlog worden pro-Israëlische organisaties ingeschakeld zoals de UNO Monitor (reageert op kritiek tegen Israël binnen de UNO) en de NGO Monitor (ageert tegen ngo's die kritisch staan tegenover het beleid van Israël). Deze laatste organisatie geeft haar propagandisten onder andere volgend advies: *"als een ngo negatief nieuws brengt over Israël, probeer dan een van hun leden te discrediteren"* (Lucas Catherine, p. 157).

Bij de aanhangers van **het neoconservatieve gedachtegoed** (Lucas Catherine, p, 91-95) zijn er heel wat Israël-supporters te vinden: Moshe Arens, David Horowitz, Matthias Küntzel, ...

Lucas Catherine (p. 118 en volgende) besteedt speciale aandacht aan de **economische relaties tussen België en Israël**. Het Belgische bedrijf SABCA (Brussel, Gosselies, Lummen) blijft onderdelen leveren voor de F-16 straaljagers van de Israëlische luchtmacht. Barco (Kortrijk) bouwt samen met het Israëlische bedrijf Elbit een trainingsinstallatie voor F-16 piloten en de Luikse luchthaven Bierset is een tussenstop

voor het munitietransport tussen de VS en Israël. Ook het Israëlische bedrijf Agrexco-Carmel exporteert groenten, vruchten en bloemen uit de Palestijnse bezette gebieden naar Europa via de luchthaven van Bierset. De Israëlische cargomaatschappij Cal-Lachs maakt gebruik van de Luikse luchthaven voor de handel van luchtvaartonderdelen. Het Belgische bedrijf Zetes produceert elektronische identiteitskaarten in Israël. Gyproc en Lambiotte exporteren vanuit België naar Israël. Caterpillar (Gosselies) levert bulldozers waarmee Israël Palestijnse huizen sloopt. Belgacom werkt samen met het Israëlische bedrijf Converse in Tel Aviv, onder meer voor het beheer van hun mailboxen. G4S (de vroegere Group 4 Securitas in Vilvoorde) levert uitrustings- en onderhoudsmateriaal voor de controleposten (checkpoints) en voor de scheidingsmuur. De Frans-Belgische bank Dexia investeerde al meer dan 47 miljoen euro voor de financiering van bepaalde joodse kolonies in de Palestijnse bezette gebieden.

Het is dan ook niet verwonderlijk dat hiertegen **boycotacties** gevoerd worden (Lucas Catherine, p. 117-122) door en het actieplatform "Israël koloniseert - Dexia financiert" (<http://www.intal.be/nl/campagne/israel-koloniseert-dexia-financiert>) en door de Coördinatie Boycot Israël (Cobi: <http://www.boycotisrael.info/nieuws.aspx?id=48>).

Hoe **gaat de Israëlobby in België concreet te werk**? Lucas Catherine geeft enkele voorbeelden (p. 107-116). Naar aanleiding van de moordpartijen in de Palestijnse vluchtelingenkampen Sabra en Shatilla in september 1982 tijdens de Israëlische oorlog in Libanon hadden enkele nabestaanden van de slachtoffers in 2001 een rechtszaak in België ingespannen tegen de toenmalige Israëlische minister van Defensie Ariel Sharon en zijn stafchef Moshe Yaalon op basis van de Belgische genocidewet van 16 juni 1993. De Amerikaanse bondgenoot van Israël dreigde ermee om de NAVO-zetel uit Brussel (Evere) terug te trekken en in april 2003 werd de Belgische genocidewet afgezwakt.

Een ander voorbeeld is het geval van de onderwijsbrochure "*Kanttekeningen bij het Israëliisch-Palestijns conflict*". Eind 2000 wil Eddy Boutmans (staatssecretaris voor Ontwikkelingssamenwerking) de brochure heruitgeven, zowel voor het Nederlandstalige als voor het Franstalige onderwijs, maar dat was zonder de zionistische lobby gerekend. Julien Klener (prof Universiteit Gent en voorzitter van het Centraal Israëlitisch van België) en drie medestanders zetten Eddy Boutmans en zijn voogdijminister Louis Michel alsook de toenmalige premier Guy Verhofstadt onder druk en de heruitgave van de brochure komt er niet.

Lucas Catherine (p. 177-179) sluit zijn boek af met de visie en de interventies van Yehudi Kinar de vorige **Israëliische ambassadeur voor België** en Luxemburg (de huidige ambassadeur is mevr. Tamar Samash). Hij regeerde regelmatig met brieven naar de pers tegen artikels van Ludo De Brabander (in De Standaard), Tine Dankaers (in MO*magazine), Tom Lanoye (in Humo) en tegen bijdragen of uitspraken van Ludo Abicht, Frank Roels en Etienne Vermeersch. In Joods Actueel (november 2007, p. 20-24) gaf hij een afscheidsinterview. Hij is niet te spreken over de artikels van Serge Dumont in de krant Le Soir en nog minder over de opiniebijdragen van Brigitte Herremans, Ludo De Brabander en Lucas Catherine de auteur van het hier besproken boek. Daarentegen is hij vol lof voor Mia Doornaert en haar bijdragen in De Standaard. Hij uit ook kritiek tegen de Franstalige socialisten (PS) omdat deze de economische en culturele akkoorden met Israël voor Brussel en Wallonië niet willen ratificeren. Het pro-Israëliisch maandblad vindt hij een prachtige uitgave en Savasorda (het team mediawatchers van Joods Actueel) geeft hij een pluim. Hij spreekt zich heel positief uit over Guy Verhofstadt (Open-VLD): "*Onder zijn premierschap verliepen de betrekkingen met Israël de laatste paar jaar steeds beter*".

Het boek eindigt met een namenregister (p. 191-195).

Lees ook: http://www.uitpers.be/artikel_view.php?id=273

http://www.11.be/contact/artikel/detail/muur_brussel_israelische_arabische_lobby,100571

<http://www.deredactie.be/cm/vrtnieuws/mediatheek/programmas/terzake/1.1088930>

John J. Mearsheimer en Stephen M. Walt, *De Israëllobby*, Uitg. Atlas, Antwerpen-Amsterdam, september 2007, 559 blz. (over de zionistische lobby in Amerika)

Lucas Catherine, *De zonen van Godfried van Bouillon – De zionistische lobby in België*, Uitg. EPO, Berchem, 1980, 216 blz.

Van dezelfde auteur:

Lucas Catherine en Charles Ducal, *Gaza geschiedenis van de Palestijnse tragedie*, Uitg. EPO, Berchem, 2009, 164 blz.

Lucas Catherine, *Palestina de laatste kolonie?* Uitg. EPO, Berchem, 2002, 309 blz.

Lucas Catherine, Wim De Neuter, Noam Chomsky (vertaling: Mariena Dewolf), *De Palestijnen: een volk teveel?*, Uitg. EPO, Berchem, 1988, 189 blz.

Lucas Catherine, *Honderd jaar kolonisatie in Palestina*, Uitg. EPO, Berchem, 1978, 185 blz.

Welcome to Palestine: 72 uur gevangen in cel 13 in Israëlische Givon prison

Op **8 juli** vertrokken honderden militanten naar Tel-Aviv in het kader van de internationale missie "**Welcome to Palestine**". Jan Dreezen van Palestina Solidariteit was één van hen. Hieronder zijn verhaal.

Onze missie begint al om 05u vrijdagmorgen in **Zaventem**... alle 23 Belgische passagiers voor Swiss Air zijn er. Maar het zit er al meteen bovenop. **Drie Fransen** uit Rijsel (Lille) die ook bij Swiss Air hadden geboekt **worden de toegang tot het vliegtuig geweigerd**. Al ons aandringen en protest en zelfs de aanwezigheid van radio, TV camera's helpen niets zodat we zonder hen moeten vertrekken.

Later vernemen we dat **in Parijs meer dan 200 mensen niet op het vliegtuig richting Tel-Aviv mochten en ook in Genève en Budapest werden tientallen deelnemers niet tot het vliegtuig toegelaten**. Bij onze tussenstop in Zurich zijn er geen problemen.

Na drie uur vliegen bereiken we **Tel-Aviv**. Zoals gepland ga ik als eerste van de groep naar buiten om te zien of er politie op ons staat te wachten... dat blijkt niet het geval te zijn en daarom stappen we allemaal uit en lopen naar de grenscontrole. Daar hebben we onmiddellijk prijs als we het woord Palestina of Bethlehem laten vallen.

Op 3 na worden we allemaal naar een verhoorzaaltje geleid en na enige tijd verhoord over onze reis. Tijdens dat verhoor kan ik nog juist enkele zinnestukjes wisselen in de GSM met Manu Tassier, journalist van de Standaard... maar zo vlug de chef doorheeft dat ik aan het bellen ben wordt mijn GSM afgenomen. Ons paspoort wordt afgenomen, we worden over verschillende groepjes verspreid en naar aparte zones in de

luchthaven gebracht. Even later **worden er zes uitgepikt** en afgevoerd door de politie...

Ze worden naar de tarmac geleid en met zachte dwang naar de ingang geleid van een vliegtuig dat richting Zurich vertrekt. Maar ze verzetten zich hiertegen en de piloot besluit dat het beter is hen niet aan boord te nemen... dus brengt de politie hen terug naar het lokaaltje in de luchthaven en reageert zich af door venijnige duwen en stompen te geven.

Zo blijven we enkele uren wachten: intussen heb ik de Belgische ambassade op de hoogte gebracht en gevraagd wat ze kunnen doen om te zorgen dat we toch door kunnen naar Palestina... maar daar kunnen ze blijkbaar niets aan doen, ze kunnen ons alleen bijstaan als we gearresteerd worden.

Dat gebeurt even later als we allemaal voor een ambtenaar moeten verschijnen die onze documenten verifieert.

Als de politie en security even later beginnen met de eerste mensen naar buiten te voeren is er **een Franse vrouw die zich verweert**, maar ze **wordt meteen hardhandig naar buiten getrokken**: later wordt gezegd dat ze gewond naar het ziekenhuis afgevoerd is. Een Brusselse man neemt het voor haar op maar wordt door wel tien politiemannen en militairen aangepakt, geslagen en gestampt. Hij houdt er heel wat blauwe plekken aan over en zware hoofdpijn. Ondanks die reacties worden we naar een boevenwagen gebracht waarin we opgesloten worden en even later weggevoerd naar onbekende bestemming. Later hoor ik dat anderen veel erger aangepakt zijn op de luchthaven en in de boevenwagen.

Een kwartiertje later **komen we aan in een gebouw omringd met hoge muren en prikkeldraad en met gewapende wachten op uitkijktorens**. De TV staat te filmen waarschijnlijk om via het nieuws te laten zien dat al die "hooligans" opgepakt zijn. Later vernemen we dat dit de Givon gevangenis is, hoewel Israël het eerder houdt op "detentiecentrum". Maar het is een echte gevangenis: als je 22u op 24u opgesloten zit in een cel waarvan de deur op slot is, als je alle persoonlijke bezittingen moet afgeven, als je geen contact kan hebben met de buitenwereld... dan is het wel degelijk een gevangenis. **We zijn eigenlijk door Israël gekidnapt en opgesloten op een onbekende plaats.**

Rond 23u worden we in cellen opgesloten nadat al onze bezittingen in beslag zijn genomen, zelfs essentiële geneesmiddelen bij sommigen.

In mijn cel zijn er tien bedden en veel meer kakkerlakken. Er staan geen stoelen of tafels, alleen bedden. Het is er bloedheet maar gelukkig niet piepklein. In deze cel zitten 6 Fransen, 2 Belgen, een Nederlander en een Duitser... de meesten tussen 25 en 35 jaar.

Na een moeilijke nacht mogen we de cel uit voor het ontbijt. Daar zien we nog een twintigtal andere mannen die ook opgesloten zijn... als ik hen zie schiet ik in een lach: de Israëlische regering had er de voorbije dagen op gehamerd dat **"hooligans"** keet zouden komen schoppen... maar **minstens één op vier van de gedetineerden is ouder dan 60 jaar** en sommigen zijn zelfs moeilijk te been...

Spijtig dat we geen camera hebben voor een groepsfoto, want zo zouden we met één beeld die valse aantijgingen kunnen weerleggen.

Na het ontbijt vliegen we weer achter de tralies, maar tijdens het luchten hoor ik dat er iemand erin geslaagd is, ondanks alle fouilleringen, een GSM te behouden en daarmee kan ik enkele minuten met het VRT radio journaal bellen.

Rond het middaguur komen twee afgevaardigden van de Belgische ambassade ons opzoeken. Daar zien we ook de Belgische vrouwen die opgepakt zijn en we blijken hier in totaal met **18 Belgen** te zitten. De consul vertelt ons dat er in een andere gevangenis in de woestijn ook nog 22 Belgen zitten. De ambassade zal een advocaat vragen om langs te komen.

Dat is op zich goed nieuws maar we zijn toch erg onthutst dat de ambassade niet kan of wil pleiten voor een vrije doorgang. En ook is het niet makkelijk hen te overtuigen een lijst op te maken van klachten die we hebben over het optreden van de politie op de luchthaven en van de omstandigheden in de gevangenis.

In de namiddag komen enkele advocaten uitleggen welke opties er zijn: men kan kiezen om vrijwillig te vertrekken en als men dat weigert zal men uitgewezen worden. Uiteraard zijn we niet akkoord met die eerste optie en dat staat de Israëli's niet aan. **Ze proberen ons te verdelen** door even later de vijfenvijftig plussers het voorstel te doen dat ze wél door mogen maar enkel naar Israël en één dag in Palestina... maar die poging om ons te verdelen wordt uiteraard verworpen.

Dat brengt ons op het idee ons beter te organiseren.

We zitten verdeeld over 5 cellen en de onderlinge communicatie is niet makkelijk en dat maakt het moeilijk om op dezelfde manier te reageren. Tijdens de gemeenschappelijke pauze buiten de cellen wordt afgesproken dat er per cel één persoon contactpersoon is met de andere cellen en ook dat alleen die persoon nog met de cipiers praat. **Ik slaag er ook nog eens in met GSM naar het VRT journaal te bellen en dat interview haalt het nieuws van 18u...** dat is voorlopig het enige teken dat we zelf aan de buitenwereld hebben kunnen geven.

De avond brengen we door achter de tralies en we vinden van alles uit om ons bezig te houden: discussies, zingen, douchen, **boodschappen roepen naar gevangenen in de andere cellen, ...**

En veel later dan normaal probeer ik mijn ogen te sluiten en te slapen...wat wonderwel lukt in deze moeilijke omstandigheden: hitte, lawaai, gebrek aan privacy, ...

Het lijkt erop dat ze **zondag, 10 juli**, het regime willen verstrakken: om 6u wordt onze celdeur met veel lawaai open gemaakt en later dicht gegooid gewoon om ons te komen tellen...en gek: er is niemand ontsnapt! Rond 10 uur komen ze de cellen doorzoeken en gelukkig vinden ze de GSM niet die we in de cel hebben. We worden veel later gelucht dan de dag ervoor... en om te vermijden dat ze met ons voeten gaan spelen wordt een eisenprogramma opgesteld en door onze afgevaardigden voorgesteld aan de directeur. We eisen een duidelijke afspraak over het regime dat ze ons opleggen: uren van eten, luchten, controles,...: die dingen zijn nodig om te vermijden dat ze een permanent

gevoel van onzekerheid kunnen creëren om onze mentale weerbaarheid te ondermijnen. We eisen ook dat iedereen kan telefoneren.

In de namiddag zie ik eindelijk een advocaat die me uitlegt wat er volgens hem kan gebeuren. Ik zie ook de afgevaardigde van de ambassade. Beiden vertellen dat er in België acties aan de gang zijn om onze vrijlating te eisen, en dat er ook betogingen zijn in Palestina en zelfs in Israël om ons te ondersteunen. De Belgische ambassade probeert ons zo vlug mogelijk te laten overvliegen... maar **we willen** er wel zeker van zijn dat we **een juridisch document krijgen waarin de reden van onze uitwijzing vermeld staat.**

In de vooravond praten we hierover tijdens het luchten met de mensen uit de andere cellen... en **we besluiten dat we morgenvroeg in hongerstaking zullen gaan als we dat document niet krijgen.**

Als de directie dat hoort begint ze zenuwachtig te worden... en stelt ze alles in het werk om de directeur van immigratie naar de gevangenis te laten komen. Om 22u arriveert die inderdaad en die maakt alle Belgen één voor één duidelijk dat ze morgen zullen uitgewezen worden. Op mijn vraag of we dat document krijgen waarin wordt aangegeven waarom we worden uitgewezen zegt hij dat we dat document krijgen van de piloot van het vliegtuig... aandringen om het te krijgen voor we de gevangenis verlaten helpt niet. Integendeel er wordt gedreigd ons manu militari te verwijderen als we niet bereid zijn goedschiks mee te gaan als ze ons komen halen.

Daarop proberen de celverantwoordelijken, door de tralies heen, een antwoord te zoeken op deze aanpak.

Er wordt besloten dat we morgenvroeg zeker met de hongerstaking beginnen in de hoop dat ze toch de papieren zullen geven voor ons vertrek... maar dat we ons niet zullen verzetten als ze ons komen halen omdat we fysiek tegen de overmacht van het veiligheidspersoneel geen kans maken... maar door in hongerstaking te gaan maken we hen het leven toch erg zuur.

Zoals afgesproken weigeren we maandagmorgen (11 juli) te eten... en dat leidt tot nervositeit bij de cipiers. Als we daarna beginnen te roepen "we want to call" en dat met geklop op de deuren en kasten kracht bijzetten worden ze nog zenuwachtiger en zetten ze het alarmsignaal aan om extra krachten op te roepen en snijden ze onze elektriciteit af zodat de ventilatoren niet kunnen werken. Er wordt dan beloofd dat we mogen bellen voor we uitgewezen worden en zo kalmeert de situatie.

Nauwelijks een uurtje later worden Salim en Azziz, twee Fransen, als eerste uit de cel gehaald om naar de luchthaven gebracht te worden... en om 10u30 is het de beurt aan de Belgen. Dat is erg vroeg want onze vlucht is pas om 16u. Het wordt vlug duidelijk waarom er zoveel tijd nodig is: er moeten een hele boel ambtenaren opgeroepen worden om ons volgens de regels af te voeren:

Eerst krijgen we al onze persoonlijke bezittingen terug en dan worden we in een minibus (geen boevenwagen deze keer) naar de luchthaven gevoerd. Eén busje voor de negen vrouwen en één voor de zes mannen... en we worden geëscorteerd door 6 politievoertuigen: ze willen kost wat kost laten uitschijnen dat we gevaarlijke individuen zijn! Na lang wachten in de minibus aan de luchthaven worden we naar een lokaal

gebracht waar we gecontroleerd worden: zeer uitgebreide foullering, tien minuten in mijn geval en ook de bagage wordt in alle details nagekeken. Daarna weer de minibus in tot we naar het vliegtuig zelf mogen. Daar aangekomen blijken er nog niet voldoende veiligheidsmensen om ons zonder problemen in het vliegtuig te krijgen... pas als die langs alle kanten worden aangevoerd worden we één voor één het vliegtuig opgeleid.

Daar staat de man van de ambassade en de piloot op ons te wachten... en **uiteindelijk krijgen we het papier van de Israëlische politie waarop de reden van onze uitwijzing staat : het is op basis van artikel 10 van de wet op de immigratie uit 1953...** uiteraard zegt dat niets dus ga ik zeker thuis zoeken wat dat juist inhoudt.

Pas als alle Belgen aan boord zijn mogen de andere passagiers binnenkomen. We hebben besloten geen keet te schoppen aan boord maar omdat we allemaal bij elkaar zitten is er wel heel wat ambiance onder ons...o.a. schrijven we op de witte T-shirts die we in de gevangenis gekregen hebben "prisoner of Israël for Palestine – Givon prison cell 13"... en die dragen we bij het verlaten van het vliegtuig.

Uiteindelijk landen we om 21u30 in Zaventem en als de deur naar de aankomsthal openklapt gaat er een gejoel van jewelste op bij de paar honderden sympathisanten die ons zijn komen onthalen... dat doet deugd: er ontstaat zowaar een écht feestje en de politie laat wijselijk gebeuren. Ik omhels Toos en zie ook andere bekenden.

Tenslotte nog een interview aan persagentschap Belga en nog een pintje voor we huiswaarts bollen... waar ik om 02u30 in bed duik.

Na enkele uren slaap mail ik nog vlug naar de Israëlische advocaat om te vragen wat in dat artikel 10 staat: dat blijkt heel simpel "**wanneer blijkt dat een persoon die in Israël aankomt niet mag toegelaten worden kan de Minister van Binnenlandse Zaken hem uitwijzen**"... dat is dus een lege doos...

Dan vlug terug naar de Brussel waar ik op de persconferentie van de "Gaza flotilla" ons verhaal uit de doeken mag doen.. en dat verschijnt weer in enkele kranten.

En tenslotte s' avonds opnieuw naar Zaventem: de laatste drie Belgen die in de gevangenis zaten komen aan rond 24u...en dat is weer het begin van een uitbundig feestje... dat weer tot 02u duurt!

We komen ook te weten dat een Brusselse jongere die niet in onze delegatie zat maar op eigen initiatief naar Palestina gegaan is, binnen geraakt is maar dat hij opgepakt is door de politie bij een activiteit met Palestijnen... we gaan de volgende dagen dus nog werk hebben... ook met het **uitzoeken of we Israël juridisch kunnen aanpakken voor onze uitwijzing.**

Jan Dreezen, cel 13, Givon prison

Fiscale attesten

Vanaf 2011 kun je een fiscaal attest ontvangen voor giften vanaf 40 euro. Je kan hiermee de werking van Palestina Solidariteit vzw ondersteunen, onze solidariteitsacties en sensibilisering in België meer slagkracht geven (bv. Dexia-campagne, de BDS-campagne) en onze Palestijnse partners ondersteunen.

Je kan je gift storten op rekening **000-1576647-09 van Palestina Solidariteit met de vermelding van het specifieke project dat je wil ondersteunen.**

Kalender

Hieronder een greep uit de uitgebreide kalender. Meer gedetailleerde informatie en een ruimer aanbod vindt u terug op onze website.

 17 september 2011 – 18u – **Solidariteitsmaaltijd ten voordele van vzw Palestina Solidariteit en haar projecten in Palestina**

Waar? Zaal Ooievaar, Kokerstraat 36, Gent

 16 – 30 september 2011 – **Tentoonstelling “moeders van Qalqilya” – werken van de moeders en zussen van Palestijnse politieke gevangenen van Qalqilya**

Waar? Arabisch cultureel centrum, Verbondstraat 2, 1210 Sint-Joost-ten-Node

 24 september 2011 – **Manifiesta – Feest van de Solidariteit**

Waar? Bredene

 24 september 2011 – **Benefietavond voor Russell tribunaal Palestina**

 1 oktober 2011 – 16u30 – **Film “(No) Laughing matter / Blagues à part”**

Waar? Botanique, Koningstraat 236, Brussel

 22 oktober 2011 – **Vredesloop Ieper**

 Najaar 2011 – **Colloquium “Palestina: één staat of tweestatenoplossing”**

Wilt u deze nieuwsbrief niet langer ontvangen? Stuur dan een email met de vermelding "Uitschrijven nieuwsbrief" naar ons e-mailadres secretariaat AD palestinasolidariteit.be

Volg ons ook op [Facebook](#).

